

ser dette ved 3die Behandling og af Statsregnskabet. Men jeg vil kun omtale et Par enkelte Punkter, som jeg synes have nogen Interesse. Det første er Bevillingen til Konsulatsberetningernes Udgivelse. Jeg er den højtærede Udenrigsminister meget taknemmelig for denne Bevilling. Der er jo en Del af disse Konsulatsberetninger, der ere meget morsomme at læse, men der er ogsaa en Del, hvori der staar meget overflødig Tøjeri, og jeg tror i Virkeligheden, at hvis den højtærede Minister ønsker, at disse Konsulatsberetninger skulle være tilgængelige for en større Kreds og til god Brug for Handelsstanden, kunde det betale sig at have i Ministeriet en Mand, der drog dem sammen, strøg det ganske overflødig ud og forklarede det, der maaske var uklart. Men i øvrigt er jeg glad ved Bevillingen.

Det næste, jeg ønsker at gøre gældende her under Udenrigsministeriet, er noget, jeg længe har haft paa Hjerte og gerne har villet sige her. Det angaar det Spørgsmaal, hvorledes vor Udvandring kan dirigeres, og Anledningen til, at jeg berører dette Punkt, er et Brev, jeg for nogen Tid siden fik fra Generalagenten fra West-Australia. Sagen er jo den, at Danmark har en temmelig stor Udvandring. Man kan sige, det er heldigt, og man kan sige, at det er uheldigt; jeg mener, at Danmark kan brodføde flere Folk, end det nu har. I hvert Fald, Udvandringen er faktisk, og naar vi nu have denne Udvandring, vil det være heldigt, at den foregaar under saa gunstige Vilkaar for de udvandrende, saa at de ikke ledes til større Byer, hvor de gaa i Stykker, men at de faa gode Betingelser, hvor de kommer hen, helst saaledes, at de kunne bevare Forbindelsen med Moderlandet. For et Par Aar siden kom jeg i det engelske Koloniministerium til at tale med en Del Herrer, der repræsenterede forskellige selvstyrende Kolonier under den engelske Krone, de saakaldte Generalagenter, hvad der vilde svare til udsendte Gesandter, hvis Kolonierne vare suveræne Stater. I Samtalen kom jeg blandt andet til at berøre Udvandringsspørgsmaalet i Anledning af, at disse Herrer omtalte, at det danske Befolkningsmateriale var særlig godt, og sagde en Del smukke Ord, som man jo nok kender, om de danske Landmænd. Man ved jo nok, at i Australien ere Forholdene saadanne, at Haandværkere omtrent slet ikke kunne indvandre, medens man derimod i høj Grad ønsker at begunstige Indvandringen af Landmænd. I denne Samtale kom

jeg da til at sige: Ja, det kunde maaske lade sig gøre, men i saa Fald maatte vi have særlig gode Betingelser, helst skulde den fremmede Regering betale Rejsen og yderligere garantere, at de danske, der flyttede der over, kom til at bo sammen, saa vi fik en Del danske Kolonier i Kanada og Vestaustralien, hvad der vil være særlig heldigt, da vi jo ikke have Kolonier under den danske Krone. Han bad mig skrive disse Bemærkninger op, og jeg skrev dem op og tænkte ikke mere paa den Ting. Imidlertid har Generalagenten for West-Australia Mr. Lefroy sendt disse Bemærkninger til sin Regering. Jeg meddelte ham selvfølgelig den Gang, at jeg var derovre i Egenskab af Journalist og ikke havde mere Indflydelse end enhver Journalist har, naar han vil. Jeg fik saa for nogen Tid siden et Svar fra Generalagenten, hvori han meddeler, at hans Regering ikke paa Forhaand vil love nogen Ting, men den danske Indvandring var man villig til at garantere gunstige Forhold, navnlig at de kunde komme til at bo i Nærheden af hinanden, saa at de kunde danne et dansk „Settlement“. I øvrigt vilde Agerbrugsministeren være disponeret til at give en meget liberal Bevilling til 6 danske Familier, som vilde gaa i Forvejen, og som saa kunde sende Indberetning hjem om, hvorvidt det var muligt at danne en saadan Koloni. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Udenrigsminister at tage dette Punkt under Overvejelse, idet jeg gentager, at naar vi endelig skal have Udvandring, er det heldigt, at Folk ikke ledes til store Byer, men komme under gode Forhold. Men yderligere er det, netop fordi vi ikke have Kolonier, mit Haab og Ønske, at de Danske ikke tabes fuldstændig for Moderlandet, men kunne leve i danske Settlements.

For Indenrigsministeriets Vedkommende er der en Stigning paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., nemlig et Beløb paa 1,700,000 Kr., som udgør Statstilskuddet til Kommunerne. Jeg vil ganske ærlig sige, at jeg haaber, at disse Tilskud ville falde væk. Jeg kan ikke indse, at der er noget rigtigt i, at Staten opkræver Penge for at fordele dem til Kommunerne. En af de gode Ting, der var ved Landstingets Træk, da det gennemførte Ejendomsskylden til Staten, var i alt Fald, at vi kom væk fra det meget store Omfordelingsprincip — i Form af Tilskud fra Stat til Kommune — vi vilde have haft, ifald vi havde beholdt Skattelovene i Skattekommissionens Affattelse.